

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεγραμμῆ, ἀληθεῖς παρουσιάζει εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἰσπρησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΩΝ

ΣΣΩΤΗΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῶν 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΗΡΙΚΟΥ: Ἀθήναις ὑπόθεσις διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γένει τῶν ἑλλαν κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήνου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἡμεροδ. Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουνίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 38

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὁ κουμπάρης τῆς ἐκδίκησης

Ὁ γυρισμὸς δὲν ἦταν βέβαια τόσο θριαμβευτικὸς ὥς τὸ ξεκίνημα.

Ἀπὸ τὴν κυβέρνηση δὲν εἶχαν νὰ ἐλπίζουν τίποτα πιά. Εἶχαν πάει στὸ ὄπουργεῖο μ' ἓνα βασιλόπουλο καὶ τώρα γύριζαν μ' ἓνα ἀπλὸ ἀραπάκι.

— Πατέρας δικός μου αἰχμάλωτος! ἔλεγε ἕλη τὴν ὥρα ὁ Μοκοκό. Τί δυστυχισμένος ποῦ θά ναι!..

— Κι' ὁ δικός μου! ἔλεγε δακρυσιμένη κι' ἡ μικρούλα Ἰολέ.

Ἡ κυρὰ-Γρίπω, ποῦ περιμένε μὲ ἀγωνία τοὺς πελάτες τῆς μάντης ἀπὸ τὰ χαλασμένα μούτρα τους ἐπὶ ἡ δουλειά τους δὲν εἶχε πάει καὶ πολὺ καλά. Βρήκε λοιπὸν καταλληλὴ τὴ στιγμή νὰ ἐξαπολύσει τὸ θυμὸ τῆς γιὰ τὴν προσβολή ποῦ τῆς ἔκαναν ἐταν ἔδγαϊναν.

Στάθηκε σὰ σκιάχτρο μπροστὰ στὴ σκάλα καὶ, πετώντας σπιθὲς ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, ἀρχισε τὸν ἐξάφαιμο:

— Μουλὸ δὲν ἔχετε στὸ κεφάλι σας!.. Τί τὰ θέλατε τὰ μωρὰ ποῦ τὰ πήρατε μαζί σας; Ἐγὼ νόμισα ἐπὶ τουλάχιστο νὰ τὰ βγάλετε ἀπὸ τὴ ράχη μου, ἀλλὰ οὐκ ἔβλεπω τὰ κουβαλήσατε πάλι δὴ μέσα! Φαίνεται πὺς τοῦ κλείνουν τὶς πόρτες κατὰμουτρα τοῦ μικροῦ πρίγκιπα!

Οἱ καλιότοις ἔβραζαν ἀπὸ τὸ θυμὸ τους ἀκούγοντας τὰ μοχθηρὰ ἀδιὰ λόγια. Μὰ ἦταν τόσο λυπημένοι, ὥστε δὲν εἶχαν ἄρεξιν νὰ δώσουν ἀπάντησιν.

Ἡ κυρὰ-Γρίπω ἐξακολούθησε:

— Ἀφοῦ μιὰ φορὰ ἀνακατευτήκατε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, θὰ σὰς πῶ τί σκοπεύω νὰ τὰ κάμω αὐτὰ τὰ παιδιὰ.

— Τί σκοπεύετε; ρώτησε ἡσυχαῖα ὁ Ἡρακλῆς.

— Θὰ τὰ πάω ἀπόψε κιόλας στὸ Τμήμα. Βεβαίως, στὸ Τμήμα, γιατί δὲν τὸχο στὸ νοῦ μου νὰ τὰ κρατῶ δὴ μέσα γιὰ ψυχικὸ, ἀφοῦ αὐτὲς ὀρχιφεύτης ὁ δάσκαλός τους μὲ γέλασε καὶ μοῦ τῶσασε... Ἐμπρὸς λοιπὸν!

«Στάθηκε σὰ σκιάχτρο στὴ σκάλα...» (Σελ. 245, στ. α'.)

μικρὴ Σοκολάτα καὶ οὐ, παλιοαραπί-τσα, ἔλατε γρήγορα μαζίμου στὸ Τμήμα! Ἐμπρὸς!

Κι' ἔπλωσε τὸ ξερακιανὸ τῆς χέρι γιὰ νὰ πιάσει τὰ παιδιὰ. Μὰ ὁ Ἡρακλῆς, κόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του, μπήκε στὴ μέση καὶ εἶπε ἡσυχαῖα-ἡσυχαῖα:

— Κάτω τὰ χέρια, κυρὰ-Γρίπω! Τὰ παιδιὰ δὲ θὰ πάνε στὸ Τμήμα!

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ, κύριε Ἡρακλῆ; Ἐχω χρέος νὰ εἰδοποιήσω τὴν

ἀστυνομία, ἀφοῦ τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν κανένα προστάτη.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶπε δὴ δύο λόγια μὲ τοὺς συντρόφους του σιγὰ-σιγὰ καὶ ἕστερα πήρε τὸ λόγο ὁ Αὔγουστος:

— Κυρὰ-Γρίπω, εἶπε, δὲν ἔχετε δικίον νὰ λέτε ἐπὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἔχουν προστάτη!

Ἡ γριὰ σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Ναι, ναι, ξέρω τί θὰ μοῦ φάτετε τώρα, εἶπε! θὰ μοῦ πῆτε ἐπὶ ὁ Πατατούκας θὰ μὲ πληρώσει! Ναι, θὰ μὲ πληρώσει τὸ μῆνα ποῦ δὲν ἔχει Σάββατο! Βαρέθηκα πιά νὰ βάζω στὴν τσέπη μου ὑποσχέσεις! Δὲν ἀκούω πιά τίποτα! Στὴν Ἀστυνομία!

Τὰ δύο παιδιὰ ἀκούγαν μὲ ἀδιαφορία αὐτὴ τὴ συζήτησιν. Δὲν ἤξεραν τί θὰ πεῖ ἀστυνομικὸ τμήμα κι' ἔκεινο ποῦ ποθοῦσαν πάνω ἀπ' ἄλλα, ἦταν νὰ φύγουν τὸ γρηγορότερον ἀπὸ τὸ Παρῖσι καὶ νὰ ξαναβροῦν τοὺς γονεῖς τους, διου κι' ἂν ἦταν, καὶ στὴ χώρα τῶν Μπαταμποῦμ.

Μὰ ὁ Αὔγουστος ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν:

— Κυρὰ-Γρίπω, τὰ παιδιὰ δὲ θὰ πάνε στὴν ἀστυνομία. Θὰ μείνουν ἔδῳ, ὡς ποῦ νὰ ἴδομε τί θὰ γίνουν.

Ἡ γριὰ σήκωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸν.

— Θεέ μου, φώναξε, σεῖς θέλετε νὰ μὲ καταστρέψετε. Πῶς νὰ τρέφω δύο νοικάρηδες χωρὶς πληρωμὴ;

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀπάντησε ὁ Αὔγουστος, θὰ σὲ πληρώνουμα ἐμεῖς.

Τὰ νεῦρα τῆς γριὰς ἔπεσαν ἀμέσως.

— Πῶς; πληρώνετε τοῦ λόγου σας γιὰ τὸν μικρὸ πρίγκιπα;

— Καὶ γιὰ τὴν Ἰολέ. Ἐχομε ἕμως τὴν ἀξίωσιν νὰ μεταχειρίζεσαι τὰ παιδιὰ καθὼς καὶ μὰς καὶ νάχουν δλη τους τὴν ἐλευθερία. Ἀπὸ σήμερα τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι νοικάρηδες κι' ἔχιν «μαθητὲς» σου.

— Πάρε και μιά βδομάδα προκαταβολή, πρόσθεσε ο Πούμ-Πούμ βγάζοντας από το πορτοφόλι του δυο χρυσά νομίσματα.

«Η χειρονομία αυτή καθυσάχασε δολότελα τη γριά και δήλωσε με διαφορετικό ύφος:

— Τό πράγμα αλλάζει έτσι, φίλοι μου. Αφού πληρώνετε... Μόνο πού θέθελα να μού προπληρώσετε το μήνα. Έτσι είναι ο κανονισμός.

«Η αξίωση αυτή έρέθισε τον Ηρακλή. Προχώρησε απειλητικός προς τη γριά κι έδειξε, οπισθοχωρώντας δλοένα, χάρθηκε μέσα στην πόρτα.

— Να πάρει ή όργη! Έκαμε ο Ηρακλής. Καλά έκαμε και έφυγε, γιατί,

με γρήγορα-γρήγορα για την πατρίδα μας, να βρούμε το μπαμπά...

— Αδύνατο, μικρέ μου, απάντησε ο Αδγουστος. Τό ξέρεις, ότι ο μπαμπάς σου είν' αγκυάλωτος.

«Ο Μοκοκό ζάρωσε τα φρόδια και με φωνή που από θυμό, είπε:

— Γι' αυτό άκριβώς. Θέλω να πάω να τον έλευθερώσω, θέλω να πολεμήσω τους Μπαταμπούμ! Μόλις γυρίσω στη χώρα μου, ελοι θα με γνωρίσουν και θα πάρουν τα κοντάρια τους να πολεμήσουν. Θα νικήσουμε τους εχθρούς μας και θα έλευθερώσουμε τό βασιλιά μας.

— Ναί, ναί, ναί! Έκαμε κι' η Ίσα. Αυτό να κάμουμε. Να πάμε άμέσως να πολεμήσουμε!

Οι παλιάτσοι ήταν συγκινημένοι με τό θάρρος των παιδιών, μα προσπαθήσαν να τους εξηγήσουν ότι ήταν αδύνατο να πραγματοποιηθή αυτό τό σχέδιο. Χρειαζόνταν λεφτά για τό ταξίδι, και για την ώρα οι παλιάτσοι ήταν φτωχοί, Ίσα-Ίσα πού έδραζαν τό φως τους.

— Αχ, έκαμε ο Ηρακλής, αν είχα δυο χιλιάδες φράγκα, δεν θα έδροκοπούσα κάθε βράδυ στο τσίρκα! Ωστόσο, αφού συζήτησαν μεταξύ τους όλα τα σχέδια, οι παλιάτσοι

βρήκαν ότι τό σχέδιο του Μοκοκό ήταν τό καλύτερο.

Κι' αλήθεια, τί περιμενε να κάμει στο Παρίσι ο μικρός εκθρονισμένος διάδοχος;

«Η ύποδοχή του ύπουργού τον είχε διδάξει ότι δεν μπορούσε να βασίζεται καθόλου στην ύποστήριξη της κυβερνήσης... Ώστε;

— Λοιπόν, φώναξε ξαφνικά ο Ηρακλής, ο μικρός έχει δικιο. «Αν είναι αλήθεια πως οι όπλησοί του θα επαναστατούσαν μόλις τον έδλεπαν, τό καλύτερο θα ήταν να σηκωθή να πάει στό χωριό του.

— Σωστά, έκαμε ο Αδγουστος. Μα τά λεφτά του ταξιδιού;..

— Έ, θα προσπαθήσουμε να τά βρούμε, αποκρίθηκε ο Πούμ-Πούμ. Θα χρειασθεί ίσως κάμποσος καιρός, αλλά στό τέλος θα τά οίκονομήσουμε.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΡΟΪΔΗ

Κάποτε, ο Έμμανουήλ Ροΐδης, ο μεγάλος συγγραφέας, έφορος τότε της Έθνικής Βιβλιοθήκης, ήταν κριτής σ' ένα Δραματικό Διαγωνισμό.

Σ' αυτόν είχε υποβάλει δράμα και κάποιος νεαρός φαντασμένος, πού είχε βέβαιο, φαίνεται, τό βραβείο και κάθε τόσο πήγαινε στη Βιβλιοθήκη, άνωπόμονος νακούση ότι τό πήρε.

«Ο κλητήρας παρουσιαζόταν στόν κ. έφορο:

— Σας γυρεύει ένας νέος...

— Πώς λέγεται;

— Δείνα.

— Δεν τον γνωρίζω. Τι με θέλει;

— Να σας ρωτήσω, λέει, για κάποιο δράμα πού υπέβαλε στο Διαγωνισμό...

— Καλά, καλά. Πες του ότι δεν έγινε ακόμα ή κρίσις.

«Ο νεαρός έφευγε, αλλά σε δυο-τρεις μέρες ξαναγύρισε. Κι' αυτό έγινε τόσες φορές, ώστε ο Ροΐδης πειράχθηκε στα νεύρα και, κάθε φορά πού άκουγε «ο κ. Δείνα», ξεφώνιζε:

— Να φύγη!.. Ακόμα δεν έγινε ή κρίσις! Ακόμα! Ούφ!

«Επιτέλους έγινε κι' ή κρίσις. Και την Ίδια ή την άλλη μέρα, ο όκληρός ξαναπαρουσιάσθηκε.

— Α, μα δεν ύποφέρεται! φώναξε ο Ροΐδης. Φέρε μου τον έδω!

Είχε συλλάβει την ιδέα να τον εκδικηθή, με την έλπίδα, με τη βεβαιότητα σχεδόν, πως τό έργο του θα είχε άπορριφθεί... (Σημειώστε ότι ο Διαγωνισμός ήταν άνωνομος. Τα όνόματα των «ποιητών» ήταν κλεισμένα σε φάκελλο· μόνο τους τών έργων ήξεραν οι κριτές.)

Κι' ο νεαρός παρουσιάζεται:

— Με συγχωρείτε, κρις Ροΐδη, ήθελα πολύ να σας ρωτήσω...

— Ερώ, ξέρω. Κι' ο τίτλος του έργου σας;

— «Αναστασία».

— Πώς; (Ο Ροΐδης ήταν πολύ κουφός)

— «Αναστασία»!

«Α, τη χαρά πού έλαμψε στο πρόσωπο του Ροΐδη! Ήταν άκριβώς ο τίτλος πού εύχόταν από μέσα του νακούση. Και βγάζει τις φωνές σχεδόν με γέλια:

— Τό έσχατον πάντων! Τό έσχατον πάντων!

«Ο νεαρός φελλίζει άσυνάρτητα και φεύγει. Ακόμα βέβαια θάπαρη, γιατί ο Ροΐδης έδειξε τόση «χαίρεκαλία» για την άποτυχία του!..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΗΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Κανείς δεν έγνώριζε τί είχε απογίνει ή Κάκκι!

«Αν είδαν οι άγριόχηνες πως μόνο αυτή έλειπε απ' όλο τό κοπάδι ήσυχασαν λιγάκι. Η Κάκκι ήταν μιά άγριόχηνά από τις πιδ ήλικιωμένες και τις πιδ έξυπνες. Ηξερε όλες τις συνήθειες του της και θα κατάφερνε να τό άνταμώνη.

«Οι χήνες άρχισαν να κοιτάζουν γύρω τους. Από τό άνοιγμα της σπηλιάς έμπαινε μέσα λίγο φως και μπόρεσαν να διακρίνουν ότι ή σπηλιά ήταν πολύ μεγάλη. Ήταν κατευχαριστημένες πού βρήκαν ένα τόσο καλό άσυλο, όταν μιά άγριόχηνά είδε κάτι πράσινα πράγματα πού γιάλιζαν στο βάθος της σπηλιάς.

— Αλλά είναι μάτια! φώναξε ή Άκκα. Μέσ' στη σπηλιά βρίσκονται άγρια θηρία!

«Όλες οι άγριόχηνες έδμησαν προς την έξοδο. Ο Νιλς όμως πού έδλεπε στο σκοτάδι καλύτερα από τις άγριόχηνες, τους φώναξε:

— Μή φεύγετε! Είναι άρνιά μονάχα, δεν είναι άγρια θηρία.

«Όταν οι άγριόχηνες συνήθισαν στο φως της σπηλιάς, τότε διέκριναν καλά τάρνια. Ήσαν πολλά μεγάλα, αλλά βρίσκονταν και μερικά μικρά. Ένα μεγάλο κριάρι με πελώρια σεριφτά κέρατα φαινόταν πως ήταν ο άρχηγός του κοπαδιού κι' οι άγριόχηνες προχώρησαν σ' αυτό με σεβασμό.

— Καλώς σας ήβραμε έδω σ'ήν έρμηιά, του είπαν.

Τό κριάρι έμνε σιωπηλό και ούτε ένα «καλώς ήρισατε» δεν είπε.

Τότε οι άγριόχηνες νόμισαν πως τάρνια ήσαν στενοχωρημένα έξ αίτίας τους.

— Ίσως να μη σας κάνει ευχαρίστηση πού μπήκαμε μέσ' στη σπηλιά σας, είπε ή Άκκα, αλλά δεν φταίμε μεις γι' αυτό. Ο άνεμος μās έφερε έδω πέρα. Ολόκληρη την ήμέρα πετούσαμε μέσα στην καταιγίδα, και θα μās κάνατε μεγάλη εδεργεία αν μās αφήνατε να περάσουμε έδω τη νύχτα.

Πέρασαν κάμποσες στιγμές χωρίς ναπαντήσουν τάρνια, και μονάχα άκουσαν οι χήνες πως μερικά ανατέναζαν βλαθεί. Η Άκκα ήξερε ότι τάρνια είναι πάντατε παράξενα και φοβηταίρικά, αλλά αυτά έδω φαινόταν σαν να μη καταλάβαιναν τί γινό-

ταν γύρω τους. Στο τέλος μιά μεγάλη προβατίνα, πού είχε ένα μακρούλο και λυπημένο πρόσωπο, είπε με θλιβερή φωνή:

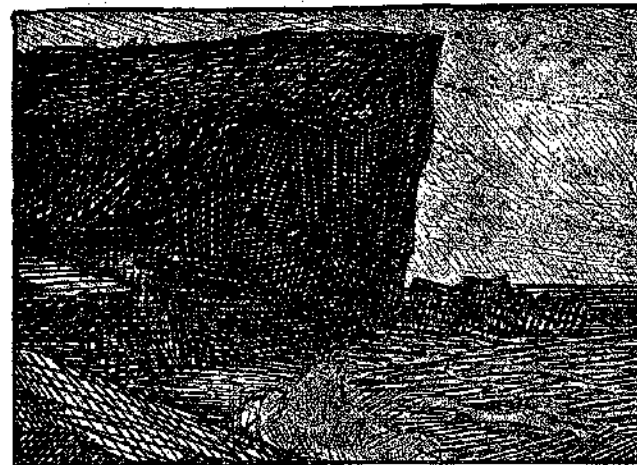
— Έμεις δεν έχουμε καμιά αντίρρηση να μείνετε. Αλλά έδω είναι τό σπίτι του θανάτου και δεν μπορούμε πιά να δεχόμαστε ξένους, όπως πριν.

— Να μη στενοχωριόσαστε γι' αυτό, είπε ή Άκκα. Αν ξέρατε τί έχουμε τραθήξει, θα καταλαβαίνατε πόσο χαίρομαστε πού βρήκαμε μιά άγουρη μεριά για να μπορέσουμε να κοιμηθούμε.

Μόλις ή Άκκα είπε αυτά τά λόγια, τό γέρικο κριάρι σήκωσε τό κεφάλι του:

— Θάταν καλύτερο για σας να μένατε στην τρικυμία παρά να έρχόσαστε έδω, της είπε. Αλλά δεν θα σας αφήσουμε να φύγετε πριν σας προσφέρουμε ό,τι καλύτερο έχουμε.

«Οδήγησε τις χήνες σ' ένα λάκκο

«Ο βράχος με τη σπηλιά όπου κατέφυγαν οι άγριόχηνες.»

πεταχτό και κοκκαλιάρικο, τά μάτια του φαίνονταν έξυπνα και τό ύφος του περήφανο κι' εδγενικό.

— Δεν μπορώ ναναλάβω την εδθύνη να σας αφήσω να κοιμηθήτε έδω άπόψε, χωρίς να σας πω πρώτα, ότι αυτό τό πράγμα είναι πολύ επικίνδυνο για σας, είπε στις άγριόχηνες. Δεν θα μās είναι δυνατό να σας φιλοξενήσουμε.

Τότε κατάλαβε ή Άκκα πως τό κριάρι μιλούσε σοβαρά.

— Αν δεν μās θέλετε, τότε να φύγουμε, απάντησε. Αλλά θα ήθελα πρώτα να μās πητε τί είναι αυτό πού σας φοβίζει τόσο. Έμεις δεν ξέρουμε τίποτε, ούτε καν σε ποιό μέρος βρίσκόμαστε.

— Βρισκόμαστε στη μικρή νήσο Κάρλ, είπε τό κριάρι. Είναι από δυτικά της νήσου Γκότλαντ και είναι έρημη. Μόνο πουλιά κι' άρνιά μένουν.

— Έσείς είσαστε άγρια άρνιά; είπε ή Άκκα.

— Απάνω-κάτω, είπε τό κριάρι. Γιατί με τους ανθρώπους δεν έχουμε σχεδόν τίποτε να κάνουμε. Τ' άφεντικά μας είναι κάτι χωριάτες από την Γκότλαντ. Έρχονται και μās φέρνουν τροφή για τον χειμώνα και παίρνουν τάρνια πού περισσεύουν. Τό νησί είναι τόσο μικρό ώστε δεν μπορεί να θρέψη παρά έναν έρισμένο άριθμό. Όλο τον άλλο χρόνο όμως βρίσκουμε μονάχα μας την τροφή άπάνω στο νησί, και δεν μās έχουν σταύλους ή μαντριά, αλλά κατοικούμε μέσα σε τούτες τις σπηλιές.

(Ακολουθεί)

Ο ΒΥΘΟΣ

Νερά καθρέφτες! Φέγγατε και μέου στο βαθύ σας Φύλλα, σταφύλια, λαβούδα, χόρτα και δρόμους είδα. Καλύτερα τά βάθη σας να μη τά βρίσκαι άχτίδα, Κι' ο βουλιαγμένος κόσμος σας να μένει μυστικό σας.

Γιατί είναι τόσο τραγικά τά βάθη σας τ' Οί ρούγες και τ' άμπέλια σας τρεμουλιαστά και κρύα, Σάν του Έδγασ Πίς μιά φοβερή φανταστική ιστορία, Όπου δυο μάτια θάφεγγαν σά νεκρικά καντήλια.

Νερά - καθρέφτες! Τό Ναό τό μαρμαροκτισμένο, Με φύλλοσιές πού τραγουδούν, με ρόδα και με κρύα, Να βλέπω μέσ' στα βάθη σας γλυκά καθρεφτισμένο Κι' όχι σπινγμένα όρόματα σαν της ψυχής μου έκείνα!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΗΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΜΕΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ.

— Θέλω να ιδώ τον κύριο, είπε στη Βασιλική που του άνοιξε.
— Θέ μου! τρώμαξε ή υπηρέτρια βλέποντας τον πατέρα του Φούσκα τα-
ραγμένο συμβαίνει τίποτα με τα παιδιά;...
— Όχι... όχι... γι' άλλη δουλειά τον θέλω... μ' είναι ανάγκη.
Ο κύριος Καραμανίκας, ο πατέρας του Μπέμπη, ήταν υποδιευθυντής στο
υποκατάστημα της Έθνικής Τραπέζης. Εκείνη την ώρα, θυμωμένος λιγάκι, μ'
όχι κι' ανήσυχος, πού ο Μπέμπης είχε βγει έξω άρρωστα, έτοιμαζόταν να φύγει
για το γραφείο του. Όταν όμως ή υπηρέτρια παρουσιάσθηκε και του είπε πως
ο κύρ-Φώτης είχε ανάγκη να του μιλήση κρυφά, ανησύχησε κι' αυτός.
— Φέρ' τον εδώ.
Ο βασιάρχης μπήκε.
— Τι τρέχει, κύρ-Φώτη;
Ο βασιάρχης έκλεισε πίσω του την πόρτα κι' αποκρίθηκε:
— Σιγά, κύριε Καραμανίκα, μ'ην τρώμαξουν οι γυναίκες... Μ'α μου φαί-
νεται πως... κάτι λάκκων έχ' ή φάβα... Τι' ακούστε και του λόγου σας πού
είσατε γραμματισμένος. Πώς το κρίνετε αυτό;...
— Πουό, χριστιανέ μου; Λέγε λοιπόν!
— Μ'α νά: έσείς έχασατε το γιό σας; εγώ έχασα το γιό μου; ή κυρά-Κω-
σταντινιά έχασε την κόρη της; κι' ο κύρ-Μάνθος ο χωριάτης, με συμπάθιο, το
γάιδαρό του.
— Μίλα καλά, κύρ-Φώτη!
— Έτσι όπως σ'ας λέω... Βούιξε ή γειτοριά. Δέ βγαίνετε έξω ν'ακούστε;
Τό λοιπόν έχουμε και λέμε: ο κύριος Μπέμπης σας, ένα' ο Νίκος μου, δυό' ή
μικρή Φεβρονιά, τρία. Τρία παιδιά κι' ένας, με συμπάθιο, γάιδαρος χ'άθησαν
την ίδια ώρα απ' τη μας. Τι παναπή αυτό;
— Έσύ, κύρ-Φώτη, τί λές; ψιθύρισε χλωμάζοντας ο πατέρας του Μπέμπη.
— Άμ' ξέρω κι' εγώ τί να πώ;... Μ'ην τ'α πήσαν τίποτα κακοί άνθρωποι;
Έβραίοι, Άτσιγγανοί, ληστοφυγάδικοι... ξέρω κι' εγώ;
— Σώπα, καίμενε! Οι Έβραίοι δέν κλέβουν παιδιά... Άτσιγγανοί δέν εί-
ναι στο νησί μας... και ληστοφυγάδικοι πού βρέθηκαν;...
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΘΗΝΗΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ μικρός μου φίλος, —δη-
λαδή όχι και τόσο μικρός...
— άμα διάβασε, και κατά τύ-
χη μπροστά μου, την προη-
γούμενη Έπιστολή, φώναξε μ' ένα σα-
τανικό γελάκι:
— Πού θά πη λοιπόν πως δέν χρειά-
ζεται όρθογραφία!
— Πώς είπατε;
— Μ'α φυσικά! Λέτε πως ο Δα-
φνοστεφής Ολυμπιονίκης γράφει
παραστατικά, ζωηρά, με όρατα γλώσ-
σα, με όρατο όρος και με λογικότατο
είρημό. Μόνο πού κάνας όρθογραφικά
λάθη. Άλλά τί εμπόδιζαν αυτά να
δειχθή το λογοτεχνικό του ταλέντο;
τί εμπόδιζαν να γίνη ένα όρατο γράμ-
μά, όπως θά γινόταν κι' ένα όρατο
διήγημα, ένα όρατο ποίημα; Συμπε-
ραίνω λοιπόν πως ή όρθογραφία είναι
περιττή και πως καθένας μπορεί να
γράφη όπως θέλει. Συμφωνείτε;
— Όχι, αγαπητέ μου φίλε!
— Μ'α γιατί; Κι' ο Σολωμός, σ'ας
παρκαλώ, δέν έκανε άνορθογραφίες;

Είδα στο βιβλίο πού έγραψε ο κ. Και-
ροπούλας αυτόγραφά του. Είδα και το
άρθρο πού έγραψε για τις άνορθογρα-
φίες του Σολωμού ο κ. Νιρβάνας.
— Άνορθόγραφος λοιπόν κι' ο Σο-
λωμός;...
— Βεβαίωτατα! Κι' ο κ. Νιρβάνας
λέει πως αυτό δέν έχει σημασία. Έ-
νας μεγάλος ποιητής μπορεί να
μ'ην ξέρη Γραμματική. Μπορεί μά-
λιστα να μ'ην ξέρη ούτε να γράφη. Ο
Όμηρος έγραψε ποτέ ή θ'έφερε να
γράφη τα ποιήματά του; Άλλοι του
τά έγραφαν ύστερα με την όρθογρα-
φία εκείνη πού μ'ας τρελαίνει. Έτσι
λέει ο κ. Νιρβάνας.
— Όρα! Συμπεραίνεις λοιπόν ό-
τι, επειδή στην εποχή του Όμηρου
δέν έγραφαν οι λαοί ποιά ποιήματά
τους, μπορεί και σήμερα ένας ποιη-
τής άνορθογραφη, χωρίς... να ντρέ-
πεται καθόλου. Έτσι;
— Μ'α ναι! Πώς ο Σολωμός; Τό
«ξωκλήσι» π. χ. τό έγραφε «κω-
κλήσι». Ναι, ναι, με κάπα σ'γμα! Και
δέν ντρέποταν...
— Λοιπόν, έχεις λάθος μεγάλο!
— Γιατί; Νομίζετε σεις πως ντρέ-
πόταν;
— Ντρέπόταν βέβαια! Κι' άπόδει-

ξη, ότι σε λίγο έμαθε τέλεια την όρ-
θογραφία της γλώσσας του. Τό βιβλίο
του κ. Καιροπούλα έχει αυτόγραφά του
διαφόρων εποχών. Δέν παρατήρησες
πόσο όρθογραμμένα είναι τα κατοπινά;
— Ναι, πραγματικώς... πολλά
είναι όρθογραμμένα. Και λέτε πως
αυτά είναι κατοπινά;
— Φυσικότατα. Ο Σολωμός, αγα-
πητέ μου φίλε, όταν ήταν παιδί, δέν
είχε μάθει γραμματικώς παρα την Ι-
ταλική. Μ' αυτή σπούδασε, σ' αυτή
έγραψε τα πρώτα του ποιήματα κι'
αυτή ήξερε στην έντέλεια όταν γύρισε
απ' την Ιταλία στη Ζάκυθο. Εκεί
σκέφθηκε, σαν Έλληνας πού ήταν,
νάρχιση να γράφη κι' έλληνικά. Την
έλληνική γλώσσα την ήξερε βέβαια
και τη μιλούσε σ'α μητροπόλεα, μ'α
δέν ήξερε και να τη γράφη με την
όρθογραφία της. Τότε, σ' εκείνη την
εποχή μόνο, έγραψε τα «κωκλήσια»
και άλλα πού βλέπεις στο βιβλίο του
κ. Καιροπούλα. Έπειτα όμως, άμα έ-
γραψε τα πρώτα του έλληνικά τρα-
γούδια κι' επαινέθηκε, κι' είδε πως
ήταν ένας Έλληνας ποιητής κι' έπρε-
πε να μείνη τέτοιος, θεώρησε κι' αυ-
τός χρέος του να μάθη την Έλληνική
και γραμματικώς. Και την έμαθε κα-
λύτερ' άπο τον καθένα. Κι' όχι μόνο
τη νέα παρα την αρχαία. Άφίνα
τόρα τη δημογραφική, τη γλωσσολο-
γική εργασία πού έκαμε. Πρωτορίζο-
μαι στη γραμματική. Βλέπεις π'α ά-
νορθογραφία στα κατοπινά ποιήματα
του Σολωμού; Σε λίγο καιρό, σ' ένα
-δυό χρόνια μόλις, έμαθε να γράφη
τη δημοτική γλώσσα, όχι βέβαια ό-
πως τη γράφουμε σήμερα, αλλά με
την όρθογραφία πού είχαν παραδε-
χθεί γι' αυτήν οι λόγιοι της εποχής
του. Άκριβέστατα και κανονικότατα!
Και τόρα, αγαπητέ μου φίλε, τί έ-
χεις να προσθέσης;...
— Όποτε... είναι πρόληψη πως ο
Σολωμός ήταν άνορθόγραφος;...
— Πρόληψη κι' άπο τις π'α οικ-
τρές. Και σου έξηγήσα πως γεννήθηκε.
Ο Σολωμός άνορθόγραφος! Όχι δ'α!
Πώς μπορεί να τό φαντασθή κανείς
για έναν άνθρωπο πού δέν ήταν μόνο
μεγάλος ποιητής, αλλά και μεγάλος
γλωσσολόγος; Τόση έκαμε ο
Σολωμός άπάνω στη γλώσσα μας, για
να την δώση σε γλώσσα λογοτεχνι-
κή και δέν θά μάθαινε και την όρθο-
γραφία της; Έ, βέβαια, αν ήταν στην
εποχή του Όμηρου, πού λέει κι' ο κ.
Νιρβάνας, αλλά ο Σολωμός, βλέπεις,
έζησε σε μι'ά εποχή πού τα ποιήματα
γράφονταν. Μ'ως μπορούσε να τα γρά-
φη με όρθογραφικά λάθη;
— Θα ντρέποταν...
— Μ'α τό είπαμε! Κι' αν θά ντρέ-
πόταν ένας Σολωμός, φαντάσου τόρα

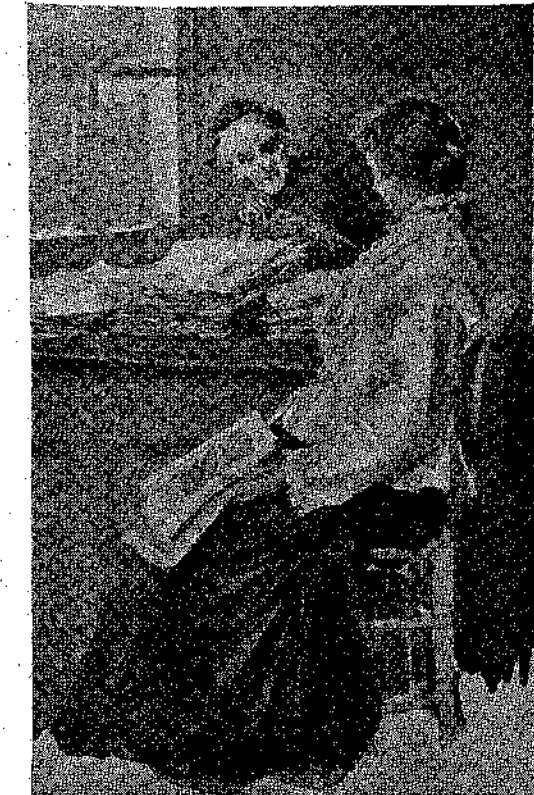
πόσο πρέπει να ντρέπομαστε εμείς
πού δέν είμαστε Σολωμοί!...
Έδώ ο μικρός μου φίλος, — πού δέν
είναι και τόσο μικρός, — έσκυψε τό
κεφάλι και δέν είπα τίποτα. Δέν είχε
πιά την ιδέα πως ή όρθογραφία είναι
... περιττή. Κι' επειδή ξέρω πως το
ξσφεύγουν κι' αυτό μερικά λάθη, β'α-
ζω στοιχημα πως άπο κείνη την ή-
μέρα θ'άρχισε να γυμνάζεται περισσό-
τερο στην όρθογραφία...
Σ'ας άπαξόμαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET,
διασκευασμένο για την «Διάπλασι» άπο
τον κ. Γρ. Ξενοπούλο].

— Συνέχεια άπο τό προηγούμενο —
— Δέν θά σε συνοδεύω εδώ συχνά.
Θυμούμαι τα παλιά και λυπάμαι. Εί-
δες και σ'α πως έγινε χωρίς να τό
θέλω.
Πραγματικώς, ή Ίδα δέν θέλησε να
ξαναπάη στο Έτιόλ. Κι' ο Τζάκ άναγ-
καζόταν κι' επαινέθηκε, να μοιράξη την Κυ-
ριακή του: τη μισή την περνούσε με
τη Σεσίλη στο χωριό, και την άλλη
μισή με τη μητέρα του στο Παρίσι.
Έπαιρνε τό άπογεματινό τραίνο για
να προφθάση τό βραδινό γεύμα. Όταν
έφθανε στο έργατικό σπίτι, έδρισκε
συνήθως τη μητέρα του να κουθεντιάζ-
η στο διάδρομο με τους Λεβέντρ. Ο
Μπελιζάρ κι' ή γυναίκα του, πού έ-
δβαιναν ταχτικά κάθε Κυριακή άπο τό
μεσημέρι ως τα μεσάνυχτα, θάταν πρό-
θυμοι να παίρνουν μαζί τους και την
κυρία Νταρζαντόν. Μ' αυτή
να φαίνεται στον κόσμο με τέτοιους
παρακατιανούς ανθρώπους, έπειτα την
ευχαριστούσε καλύτερα ή συντροφιά
των Λεβέντρ, πού ήταν λιγάκι άνη-
ρω και πολύ φλύαροι.
Η κυρία Λεβέντρ, ράφτρα, περίμενε
δυό χρόνια τόρα, για να μ'απόρση να
έργασθη, νάγοράση μι'ά μηχανή πού
έκόςτιζε έξακσία φράγκα. — έξακσία
φράγκα, ούτε πεντάρα λιγότερο! Ο
άντρας της, χρυσοχός άλλοτε, είχε
δηλώσει πως δέν έννοουσε πιά να έρ-
γάται παρά για λογαριασμό του. Και
τό δυστυχισμένο άντράγιο ζούσε με
δανεικά άπο διάφορους συγγενείς κι'
έλο τό αήγε με την «άχάριστη κοινω-
νία»... Στην Ίδα έκαναν πολλά κομ-
πιμέντα κι' οι δυό, γιατί ή γυναίκα
περίμενε τόρα απ' αυτή τα έξακσία
φράγκα για τη μηχανή της, κι' ο άν-
τρας κανένα μικρό κεφάλαιο για να
νοήξη μαγαζί. Κι' ή Ίδα τους έπρεπε
αυτές τις έλλειψες, λέγοντας πως αν
σήμερα ήταν στενοχωρημένη οικονομι-
κώς, αύριο όμως μπορούσε μι'ά χαρά
να ξαναγίνη πλούσια.
Ένώ αυτοί μιλούσαν έμπιστευτικά

και διαχυτικά στο διάδρομο, άπο την
άποθηκίσσα της σκάλας όπου ο Σύνοι-
κος έχωνε το κρασί του, άκούγονταν
ένα ήχηρό και μόνότονο ροχαλητό.
Καμιά φορά όμως, την Κυριακή, οι
Λεβέντρ πήγαιναν στους συγγενείς τους
να φάνε χάρισμα. Και τότε ή Ίδα,
μ'ην έχοντας συντροφιά, κατέβαινε στο
άναγνωστήριο της κυρίας Λεβέκ.
Τό μαγαζάκι αυτό ήταν γεμάτο ά-
πο βιβλία με πράσινες ράχες πού εί-
χαν παλιώσει, κι' άπο φυλλάδια, πε-
ριοδικά κι' έφημερίδες δεκαπέντε ήμ-
ρών. Η βετρίνα του ήταν δλη σκεπα-
σμένη απ' αυτά, ώστε δέν έμπαινε πα-
ρά λίγο φως άπο τη γυάλινη πόρτα,

« Η Ίδα κατέβαινε στο άναγνωστήριο της κυρίας
Λεβέκ. » (Σελ. 249, στ. β.)

πού κι' αυτή την έφραζαν ένα σωρό
ζωγραφίες και ρεκλάμες. Η κυρία Λε-
βέκ ήταν πολύ γριά και ντυνόταν σαν
καρικατούρα φαίνεται όμως πως είχε
ιδει στη ζωή της και καλύτερες ήμ-
ρες, γιατί τον καιρό της πρώτης Αυ-
τοκρατορίας ο πατέρας της ήταν θυ-
ρωρός στο παλάτι. Και μιλούσε για
«περασμένα μεγαλεία», και διηγόταν
άνεκδοτα της αυτοκρατορίας Ίωση-
φίνας, της στρατάρχαινας Λεφέδρ και
του ίδιου του Ναπολέοντα.
Με τί ένδιαφέρο πού τάκουσε δλ'
αυτά ή Ίδα! Είχαν ταίριαζε οι δυό
φαντασμένες. Κι' ενώ μιλούσαν στη
σκοτεινή γωνιά δλο και για δούκες,
για και για μαρκήσιους, —
«είμαι βαπτιστικά του δούκα Νταν-

ταίικ!» έλεγε ή μι'ά: «τό γιό μου τον
βάπτισε ο λόρδος Πήμπουκ!» έλεγε ή
άλλη, — άξαφνα άνοιξε ή πόρτα κι' έ-
μπαινε κανένας έργάτης νάγοράση μι'ά
έφημερίδα της πεντάρας, ή καμιά γυ-
ναικούλα του λαού πού παρακολουθού-
σε ένα μυθιστόρημα με περιπέτειες, να
ρωτήση αν βγήκε τό καινούριο φυλ-
λάδιο.
Δυστυχώς, κάθε δεκαπέντε μέρες, κι'
ή γριά πήγαινε στα έγγόνια της, πού
ήταν ράφτες στο προάστειο Σαιν-Ζερ-
μαίν, — «ράφτες της άριστοκρατίας,
φυχή μου!» έλεγε, — και τότε ή Ίδα
δέν είχε άλλο καταφύγιο άπο τό διά-
σασμα. Για να μ'α συλλογίζεται και να
λυπάται, έπρεπε, όταν δέν είχε
άνθρωπο να μιλή, να χη τουλά-
χιστο ένα βιβλίο. Κι' επαιρνε ο-
σα ήθελε απ' τα παλιά άκείνα
της κυρίας Λεβέκ κι' εδιδάδαζε
ως πού ζαλιζόταν.
Μ' δλ' αυτά, συχνά συλλο-
γιζόταν τον Ποιητή, και μάλι-
στα τα διαδάσματα της τον θυ-
μίζαν συχνότερα. Πού ήταν; τί
έκανε; Γιατί δέν της έγραψε
τρεις μήνες τόρα; Είχε λοιπόν
άληθεια σκοπό να τη χωρίση;
Τό βιβλίο τότε έπέφτε άπο
τά χέρια της κι' έμνε σκεπτι-
κή, με τα μάτια στο κενό, ως
που γύριζε ο γιός της. Τού κά-
κου δοκίμαζε να του χαμογελά-
σει. Αδτός καταλάβαινε τί γι-
νόταν στην ψυχή της άπο την
άκαταστασία της κάμαρας κι'
άπο την παραμέληση άκόμα
του έαυτού της. Αδτή, πού άλ-
λοτε ήταν τόσο κοκέττα, γύρι-
ζε τόρα στο σπίτι με μι'ά κι-
τρινομένη καμιζόλα και με
παντούφλες. Ούτε για τό δει-
πνο ήταν έτοιμο τίποτα.
— Είδες, τού έλεγε, τίποτα
δέν μ'απόρσε σήμερα να κάμω.
Αδτή ή ζέστη μ' ένσυρίζει. Έ-
πειτα είμαι τόσο βαρυστιμένη!
— Γιατί; Δέν βρίσκεσαι καλά μαζί
μου; Στενοχωριέσαι, έ;
— Τί λές! Μ'α σένα να στενοχωρε-
θώ; Όχι! Τζάκ, ποτέ!
Τόν άγκάλιαζε και τον φιλούσε, πια-
νόταν άπο πάνω του, σ'α νάθελε να
τραδηγή άπο την άδυσσο όπου κιν-
δύνευε να πέση.
— Πάμε λοιπόν να φάμε έξω, της
έπρότεινε ο Τζάκ. Θα διασκεδάσης.
Άλλά τί διασκεδάση ήταν πιά για
την Ίδα να δειπνήση σ' εν' άπο τα
φτωχά, λαϊκά εστιατόρια της γειτο-
νείας! Ούτε να ντυθή καλά ταίριαζε,
ούτε να έπαδειχθή μπορούσε όπως ή-
ταν συνηθισμένη. Ντυνόταν ωστόσο με
κάποια φιλαρέσκεια κι' ακολουθούσε
τό γιό της όπου ήθελε. (Ακολουθεί)

φαίνεται ότι στα Μαθηματικά έχουμε περισσότερη κλίση γι' αυτό τα Ελληνικά πρέπει να τα μελετήσουμε περισσότερο. Αντισημειώνω **Αμυδαλιάν** (πολύ όμοια το γράμμα σου και λυκοβραϊ παθ' δεν είναι σήμερα) άλλον τόπο νάντιγράφω μερικά κομμάτια απ' αυτό και στην Ασκησιό 160 δέν αλλάζει ο «λαμμός» του Σοφοῦ, δηλαδή το δεύτερο γράμμα του, αλλά το τρίτο. **Πεύθωνα** (δέχομαι και τώρα) **Ίωάν. 4. 'Ανδρέου** (διάβαζε τον Όδηγό) **Σικανδαλιάν** (έλαβα, εδωχριστώ) **Ίσπειλα 6 πετράδια** **Κόντα-Ρακανάιν** (περιμένο) **Λύσεις** και με τα δύο ψευδώνυμα δέν μπορείς μόνο με το ένα. **αν μέλεις, σ' άλλον Διαγωνισμό, μεταχειρίζεσαι και τ'άλλο** **Ρίταν Ρ.** (για τον Διαγωνισμό δέν θα πληρώσεις τίποτα) **τήν συνδρομή σου φρονίως μόνο να μω στείλεις** **Αφροαίλι** (έστειλα) **Άμλετ, Αρχιτεμπέλιαν, Εδγένης Ίδανιόν, Γαλιόζιον Ουράνιον κτλ.**
 Είς όλους επιστολάς έλαβα μετὰ την 6' Ιουνίου, θάπαντησθαι σὺ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 (ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ.
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 11 Ἀυγούστου).

410. Δογματικὸς Αεξίγριφος
 Στὴ λύση κάποιου αἰνίγματος Δυὸ ἀδελφοὶ ἐπιστήτες, Κι' οἱ δυὸ σας μετὰ πεισματος. Νά τὴν διεκδικήτε.
 Ἑλληνικὸ εἶναι τὸ νηοὶ
 Μὰ τὸ κρατεία τίνος;
 Ἄραγε δικίω ἔχεις σὺ,
 ἢ μήπως σὺ καὶ κείνος;

411. Ἀναγραμματισμὸς
 Ἄν με τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου Ἄνακατεψήθην στοιχεῖα
 Καὶ με καταβάρσα τοῦ τόνου
 Συμπλήρωσε τὴν ἀτυχία, —
 Νά με στὰ κήματα, σὲς θάλασσεσ,
 Ἄλλὰ τὸ φῶς μου πάσι, τὰ χάλαισες!

412. Στοιχειόγριφος
 Ἐμ' ἐν' ἀπ' τὰ κοσμήματα,
 Χρυσὸ ἢ ἀσημένιο,
 Ἄλλὰ καὶ σὲ κατάδικους
 Μὲ βλέπεις σθερνήνιο
 Καί, με κεφάλι, ἐνῶ μπορείς
 Κι' ἄλλοτὸν νὰ με ζητήσης,
 Ἀνεφαλή μὴν ἀπορείς,
 Πῶς βοήσεται ἡ λύσις.

413. Μεταγραμματισμὸς
 Στὴν ἐκκλησιά, μελωδικός,
 Χτυποῦ γλωσσὴν σὴν ἀκοή σου.
 Μάλλ' αὖτε λίγο, ρυθμικός,
 Χτυποῦ τὸν τόνο τῆς ζωῆς σου.

414. Αἰνίγμα
 Τὸ ἀρσενικό μου καθένος ἔχει
 Θεὸς πῶς εἶναι κ' Αἰγύπτου γόνος.
 Τὸ θηλυκὸ μου λένε πῶς φέρει.
 Ὅσα δὲ φέρει ὅλος ὁ χρόνος.
 Κι' ἕνα ποντικί, λαβε, γεννοῦσε,
 Ὅταν τὸ οὐδέτερο κοιλοπονοῦσαι

415. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
 Ἀρχαῖον ἄλλος εἰς τὴν Ὀλυμπίαν — στρατιωτικὸν παράγγελμα = νεῦρον + (Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας — μικρὸς λιμὴν) = Ἀρχαῖος θεὸς + (Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας — πρωτικόν) = ἄνθρ.
 Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Κράτος τῆς Εὐρώπης.

416. Διαιτυωτὸν
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

1. Ἐντομον, σύμβολον τῆς φιλολαγίας.
2. Τρὸς ἱερέας, — τραγικὴ τύχη!
3. Πράξεις Ἀρχαίας ἱεροτελεστίας.
4. Κι' αὐτὸς στῆς Τροίας, ἡρώς, τὰ τεύχη.

417-421. Μαγικὸν μέλος τοῦ σώματος.
 Τρία γράμματ' ἀποκρίσταις
 Ἄπ' τὴν κάθε λέξη μόνο
 Κι' ἀντ' αὐτῶν ἕνα σου μέλος
 Τῆς κολλῆς καὶ χωρὶς πόνο,
 Στὴν ἐγγείσησιν ἂν προσέξῃς.
 Κάνεις ἄλλες πέντε λέξεις:
 Πρώτος, αὐτόθεν, ἐγγίζω,
 Κρέων, ἀντικρῶ.

422. Φωνητετόλιπον
 ς - δ - τ - ζν - μ - φθνας - τς - τξς

423. Γεῖφος
 Y
 Y H Y ὄροδος
 Y Δός Y πόνος
 Y

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
424. Charade
 Mon premier, musicien
 Ancien, charmeur, habile.
 Mon second, petite plante,
 Remarquable textile:
 Et mon pauvre tout
 De pleurer ne cesse,
 D'affection privé
 Et de toute caresse.

425. Cinema-Rébus
 Παῦλος, φράκτες, σταματήσατε, ἀνθρώπος, καί, δέν εἶναι; ἄρνηθῆτε.
 Αἱ λέξεις αὐταί, μεταφραζόμεναι γαλλιστὶ καὶ προφερόμεναι ταχέως, ἀποτελοῦν ἐν ἑλληνικὸν γωυμικόν.
 Ὅλοι κ' ἀνεστέρη Ἀσκήσεις ἐλήθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ (Α' Βραβεῖον) Συλλογὴν τῆς ΜΥΡΤΩΣ.

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πεντ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 13
 177. Ἰουστινιανός (ι, οὐς, τί, νί, ἀνω, ς.) — 178. Κοριός-δρος. — 179. Ἰανός-Αἴνος-Οἶνος, — 180. Ἡ νεομάτα. — 181.

Σ Τ Ν Η Σ
 Θ Π Μ Ν Σ Ο
 Κ Α Ε Ι Ο Ι Υ Α Ο Λ
 Ρ Ο Σ Ο Σ Ω Ν

182. ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (Ὀδυσσεύς, ὕβος, δάσος, ἀστός, παστός, ἐπίτ, Σάρβας, τάπης, (Ἡβ)η.)
 183-187. Διὰ τοῦ Ν: νέος, Ἄγνος, ἴβος, φόνος, νίκτω. — 188. ΑΔΑΜΑΣ - ΔΟΥΛΩΜΑ - ΗΑΙΑΙΑ (ἌΔην, Δουλόγιον, ἌΔιχαρνασός, ΜΩΑμεθ, ἌΜΙένη, ΣΑΑ-δής.) — 189-191. 1. Θνήσκω ἰστέρ παροδός. 2. Κτὸ δικαίως. 3. Εὐγνώμων γίνου. — 192. Ἡ πονία τέχνας καταργάσεται. (ἴσ' ἐν β, ἄτεχνα, σ, κάτεργα, ζέτ, τέ.) — 193. Hiver-hier. — 194. L'épi.

Αἱ διακοπαὶ πλησιάζουν.
Προμηθευθετε τὸμους τῆς Διαπλάσεως, νὰ περιστετε εὐχάριστο καλκαίρι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὸ λέξεις μετὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τμήμα) ἔρην τῶν 10 λέξεων 60 λέξαι ἢ λέξαι, μετὰ δὲ στοιχεῖα λέξαι 70 καὶ μετὰ κεφαλαῖα δρ. 1.
 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
 Ἡ προληρημὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
 (ΚΖ — 559)

Ο ΔΡΩΔΕ ΤΖΕΡΑΡ καὶ ὁ **ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΔΟΡΙΝΙΟΥ** ἰδρῶσον τὸν
« ΟΜΙΛΟΝ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ »
 ΕΥΓΕΝΕΙΣ!! ἀποκαθῆτε εἰς Κόρινθον Βαρδάρην Ν. Φλεριανοῦ, (διὰ τὸ Εὐγενεῖς) ὁδὸς 3ης Σεπτεμβρίου 135, Ἀθήνας, στέλλοντας καὶ τὴν διεύθυνσίν σας.
 (ΚΖ — 560)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
ΙΑΡΥΤΕΣ
 ΑΓΘΣ, ΠΟΡΒΟΣ, ΑΡΑΜΙΕ, ΑΡΤΑΝΙΑΝ
 Στὶς ἀποκρίσεις ὀριστες γὰρ τὸ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ:
 Πρόεδρος: Ἰππότης ντ' Ἀρτανιάν.
 Ἀντιπρόεδρος: Ἄθως.
 Γεν. Γραμματεὺς: Ἀραμ. Γραμματεὺς: Πόρβος.
 Ταμίας: Βιλαιέρ.
 Σύμβουλοι: Ἀερὸς Βίντερ.
 Δουερζέ.
 Δελιβάν.
 Τ Μ Η Μ Α Τ Α

Βραβεύματα: Κωνσταντὸς Μπινασίε. Δημοφιλιματός: Ἄρβινος. Ἀνακατήτων: Βαρδάρης ντὲ Βαλλάν, Διαγωνιστὴν Ἀρχαγὸς Νταρεβίλ. Ἀντιπροσωπῶν: Κόρης ντὲ Γουίχης.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ: — Στὸν πρώτον διαγωνισμὸν κερτὸν βραβεύονται: 1) ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΑ (6 λέξεις, κρινόμεναι διηροδότη), 2) ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ, 3) ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ — Στὸν Μ. Μ. βραβεύομε ΜΟΝΟΝ τὸν ΓΙΝΟ ΒΟΥΓΑ. Ἐπαυδομὸς διὸς τὴν ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ. Ὁ τὸν Διαγων. ΔΩΡΟΣ ΝΤΕ ΒΙΝΤΕΡ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ: — Στὸν ΕΥΠΑΤΡΙΑΕΣ ποιητικὴν κρητάμει τὸ λόγον μετὰ VOILA!!
 Καρδινάλιος Ρισσελιὲ καὶ Κόρης Ροσεφρ — ἀδελφοὶ Βάσου. Φερ καὶ πετρε! (ἀποτελεσάμεν διαγωνισμοῦ!)

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΦΙΛΙΣΜΑΤΟΣ: — Ἐποστηρίξομε στὸ Δημοφιλισμὸν τὰ ψευδώνυμα: ΑΔΑΡΩΝ ΤΟΥ ΖΙ (γιὰ θέρμη τῆς Ἑλλ. Ἐπικράσεως), ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΗΝ ΔΟΣΑ. Τί ποιητικὸ! ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΟΝ. Καί τι δέν θυμίζει! .. ΤΑ ΚΡΙΝΑ. Γέ τὴν ἐγγύτητα. ΠΙΣΤΙΣ — ΠΑΤΡΙΣ, γὰρ τὴν πίστη πρὸς τὴν πατρίδα. — Σὺς πληροφροῦμεν δὲ καταρχόμεθα στὸ δημοφιλισμὸν μετὰ τὸ ὑπεροχὸν ψευδώνυμον **ΠΙΣΤΙΣ — ΠΑΤΡΙΣ**
 Ὁ τὸν Διηρωφ. ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΣΕΛΩΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ: — Ἐρμῆ, ἀμικὸν στόδον ἀντιπροσώπου μας δέν εστειλάμε καταστατικόν. Καί ὡς ἐκ τούτου δέν μπορούμε ἀκόμη νὰ πῶς ἐπιγνεύσομε. Ὁ τὸν Ἀντιπρ. ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΓΚΥΪΧΗΣ

«ΕΡΜΗ»!! ἐπαυδομὸς στὸ ἐρώτημά σου καὶ τὰρα ποῦ νὰ προχωρήσομε τὸ Λοῦπὸν! .. Μὴν λάθῃς τὸν ἴβος μας. Μὴν ξεχάσῃς τὸ πολὸ καλὸ τὸ χειρῶμαστέ. Καί σεις: ΠΑΛΙΑΤΕΟΙ!, προσέξτε καὶ μὴν ἀνεβρίναιτε τόσο φιλά, γιὰτὶ ἂν καί εἶστε πραγματικῶν ΠΑΛΙΑΤΕΟΙ!! ὑπερξί φέδος νὰ πέσετε. καὶ τότε θά κτυπήσεται πολὸ, μὰ πολὸ βραδί.
 Πιστεύω νὰ μᾶς καταλάβετε.
 Ὁ τὸν Ἀνακαλ. ΒΑΡΩΝΟΣ ΝΤΕ ΒΑΛΩΝ
 (ΚΖ — 561)

Ἀντάλλαξτε τετραδία. Στείλατε: Σοφίαν Κορναϊώσην Τσοφίλου, Μυτιλήνιν. Κόκκινην Παπαρούνα
 (ΚΖ — 562)
 Ἀντάλλαξτε Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες μετὰ δόκας καὶ δέξ. Δίσις: Κ. Ν. Τραγάνη, Πλωμάριον, Μυτιλήνης.
 Ἀφροαίλι.

(ΚΖ — 563)
Δ κεννοστέφ' Ὀλυμπιονίκη, τὰ Μαρὰ Μυστικὰ σου χαριτωμένα εὐχαριστῶ Ἀνεμῶν τὸ Βουνοῦ

(ΚΖ — 564)
Δ κεννοστέφ' Ὀλυμπιονίκη, Ροδόλε Βαλεντίνο, Φίλαθλι, Προσκοπία, Προκόντα, Μυσταίσι, Αἰματοβαμμένη Ἀφρ. Βαλέντσια, Τρελλοκρίτιος, Τρελλό Γουνασιόσιδι, Τρελλή, Κορεστρία, Γενεθία, Τσακλεστορνή, Ἐπιζύσσα Νεότης, ἰηλογραφούμε: Δίσις: (ΚΖ — 473)
 Ἀνεμῶν τὸ Βουνοῦ

(ΚΖ — 565)
Λ έλια, Αἰλάντα, Ἀνδρομέδα, Καλοῦς Δόσοπος, Ξανθαλάσσα, Ἀνταλλάσσορ Μ. Μυστικὰ; Δίσις: Ἀχρᾶνδ 47, Ἀθήνας
 Καρῶγελαι

(ΚΖ — 566)
Α ποτελέσματα (ΚΕ — 1304) διαγωνισμοῦ: Βασίλισσα στὶς Παπαρούνας, Φιλώσση, Τριανταφυλλένη, Στάσις: (ΚΖ — 92).
 Γίνε Βούγα, δέχομαι (ΚΖ — 433), Στάσις: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΑΕΔΟΔΙ

(ΚΖ — 567)
Μ ΥΣΤΗΡΙΩΔΗ (ΜΑΡΚΗΣΙΣ, ἑλληνογραφούμε; Στείλε: (ΚΖ — 533).
 ΑΜΑΕΤ

(ΚΖ — 568)
Κ ΟΑΟΚΥΘΟΣΠΟΡΕ (ὄνομα καὶ πρῶμα), ὑπέρχομεν! ἀντιφωρετικῶν!! Τὸ νοῦ σας κοίτων! ..
 ΑΜΑΕΤ

(ΚΖ — 569)
« ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ »
 Ἰδρὴθ σβλόλογοσ ἴπὸ τὴν ἑνα ἐπισημῶν μετὰ τὸν τὴν διὰδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ προκηρῶσις διαγωνισμοῦ. Μὲλλ δέν δέχεται γιὰτὶ οἱ τρεῖς ἀποτελούντες τὴν ἑπισημὴν διὰ τὴν φερόδαν κατατολόμεν τὸν συλλόγον «Παλιάτσων», «Ερμῆ» καὶ «Σωματοφυλάκων»
 Ὁ ἀρχηγός τῆς: ΤΡΑΓΚΑΒΕΙΑ
 Οἱ συντροφοὶ: ΚΟΜΗΣ ΜΕΛΩΝ ΜΟΝΤΑΡΙΟΝ

(ΚΖ — 570)
Ε ἰσχυρόμενος στὸ Διαπλαστικὸν σὲν ἑνα μυστικῶν τριανταφυλλένη εἰς ἑνα τὸ Διαπλαστικὸν καὶ μάλιστα στὸ Χανουμάκι καὶ Ἄφρατμενο Κόρη: ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
 (ΚΖ — 571)

Δ παλασποῦλας, δέν θάρνηθῆτε ἐξ ἑνα τοῦ χαριτωμένου καὶ εὐχάριστο τετραδίου σας στὸ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ Δίσις: Ελευθέριον Σιγάλλου (διὰ ΚΡ) Μονιάνδρου 3, Ἀθήνας.

(ΚΖ — 572)
Ο ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑ! δέχεται δ, τι τοῦ ἐπρότερου ἢ Κ.Ε. / Κ.Π. Ἄς στείλῃ γρήγορ!
 (ΚΖ — 573)

ΕΥΛΟΓΟΣ « ΤΙΓΑΝ »
Δ παλασποῦλα, Διαπλαστικὸν ἀποστηρίξαι τὸν (ΚΖ — 331) διαγωνισμὸν καὶ σὺ ὡς ὀσοχόμεθα εἰς τὸ ἀποστηρίξομεν καὶ εἰς διαγωνισμὸν σας. ΣΥΛΛΟΓΟΙ, ἀποστηρίξαι ἑνα φίλος συνδεδεμένους σας. ἘΡΜΗ!! ἰδιαίτερος ἀπὸ πάντα περισημῶν. Βουγὰ γαρκόντοσι καὶ Ἀκαταμάχητοι, ἴπὸ τὴν ἀρρώστια δοῦδαθήσεται!

Α φῶς, Φωφά, ἐπιμένει νὰ μᾶρξῃ τὸ ψευδώνυμό μου, δέν ἔβατον πολὸ ἐπινοῦν ἐκ μέρους μου νὰ κρύπτομαι. Ἄρα δὴ τῆς Μήλοσ εἶμα ἢ: ΡΟΥΛΑ ΒΑΡΕΜ!
 (ΚΖ — 975)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ « ΕΡΜΗΣ »
ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ
 Σωματοφυλάκας, ἐπιστὸς τὸν Διαπλάσεως ἑλληνοφίλων δέν εἶναι τὸ μέλος, ἐλλὰ ἡ διὰδοσιν τῆς Διαπλάσεως. Ἐάν σεις ἔχετε ἀνεπηρέσις εἰς μετὰ ἄρθρον καὶ σὺς δανεισόμεν ἄτιμῶντες πῶδον δέλετε. Ἐνοήσῃτε ἐπαυδομῶντες τὴν τοῦ 26 φύλ. (ΚΖ — 527) γ. Ἄθος-Ἰσχυρότης, Πόρβος-Δαχουδάκης. — Ἐπίσης ἐπισημῶντες τὴν ὑποσημείωσιν ἀποκλειστικὴν Καρδινάλιστων, (πρῶτος ἐπισημῶν) ἀνεῖτὸ προσέξτε δέν τὸν ἀποκαλύψετε καὶ ἴπ' ἀρτῶν ἐπισημῶν.
 Ἀποκαλύψομαι: ΕΥΚΡΟΤΟ

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομικὰ παρακαλοῦνται
δενδύονον ἀμέσως τὴν νῦν τὸν δευτέρου εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐπιδοσιν τῆς νέας ταβίας.
Ἄλλως δέν εὐθιγόμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλιδίων των.